

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 73. S. Petrus Archiepiscopus Tarentasiensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

gare porrexisse parvulis, dicitque, prudentius eis nihil dari, si Sacer Sanguis sine periculo nec servari, nec infanti præberi possit. Hugo S. Victoris ex hac vita decessit, undecima Februarii, anno millesimo centesimo quadragesimo secundo, annos non plures quam quadraginta quatuor natus, postquam maximum pietatis affectum, præsertim cum Viaticum accepit, prodidisset.

Sæcul. XII.
A.C. 1140.

§. LXXIII.

S. Petrus Archiepiscopus Tarentasiensis.

Eodem anno millesimo centesimo quadragesimo secundo Petrus, clarissimum Ordinis Cisterciensis sidus, Archiepiscopus Tarentasiæ electus est. Is natus erat in Dicecesi Viennensi, anno millesimo centesimo secundo, ex parentibus mediocris fortunæ, quos non census pingues, sed eximia virtus commendabat; quippe postquam liberos suos educassent, præcipua cura fuit pauperes eleemosynis & peregrinos hospitio juvare; sicque privatim vitam eremiticam sub regimine Cartusiensium atque Monachorum Bonævallis ducebant. Abbatia Bonævallis Ordinis Cisterciensis anno millesimo centesimo decimo octavo, Guidone Archiepiscopo Viennensi, postea Callisto II. Papa, Conditore nata est, cujus primus Abbas

V. c. 1. ap.
Boll. 8. Maji
to. 13. p. 324.

Sæcul. XII. A.C. 1140. Joannes, anno de nōde millesimo centesimo trigesimo octavo, Episcopus Valentia creatus, anno millesimo centesimo quadagesimo quinto, fama Sanctitatis celeberrimus, naturæ debitum solvit. Cum Petri germano fratri, natu majori, cui nomen Lambertus, parentes Ordines Clericales destinassent, eum literis operam dare jusserant; at de Petro aliud decreverant, qui nihilominus, tum æmulatione stimulatus, tum naturali animi propensione impulsus, iisdem studiis incumbens, brevi tempore egregie profecit. Ambo itaque Fratres ordinibus initiati sunt, nec tamen parentes eo adduci potuerunt, ut filiis Beneficia Ecclesiastica conferri peterent, raro illo ævo moderationis exemplo.

Ubi Petrus ad illos annos pervenit, in quibus juvenes de stabili vitæ conditione decernere solent, Joannis Abbatis consilio & voluntati Parentis sui obsecutus, & Institutum monasticum Bonavalle amplexus, cum singulari prudentia se gereret, ab Abbate suo variis officiis admotus est, & tandem circa annum millesimum centesimum trigesimum secundum ad fundandam novam Abbatiam Stamediensem in Dicecesi Tarentesiana, ibique primi Abbatis munus obeundum missus. Quamvis vero sterilis esset locus & incommodus, Monasterium tamen ibi condidit, & Hospi-

Hospitium ad pauperes & iter facientes
 suscipiendos, adjutus opibus Amadei III.
 Comitis Sabaudiaë & Maurianaë, qui eum
 sæpe ad se vocabat, viri prudentissimi
 consilio usus. Ita paulatim orbi notus,
 cum Sedes Tarentasiensis vacasset, Archi-
 episcopus electus est.

Sæcul. XII.
 A.C. 1140.

Alius, & ipse Petrus nomine, Ordinis
 Cisterciensis, Abbas Firmitatis, Sedem
 Tarentasiensem tenuerat ab anno millesi-
 mo centesimo vigesimo quarto usque ad
 annum millesimum centesimum trigesi-
 mum secundum, quo, fama publica San-
 ctum proclamante, obiit. Postea vero
 hanc Ecclesiam invasit, & decem annis oc-
 cupavit quidam nomine Idrael, qui bona
 omnia tam Spiritualia quam temporalia,
 ab Antecessore suo præstita, destruxit.
 Tandem homine isto, Archiepiscopi no-
 mine indigno, auctoritate Summi Pon-
 tificis deposito, Abbas Stamediensis,
 omnium suffragiis, subrogatur. Quia
 autem Dignitatem recipere recusabat,
 Clerici Tarentasienses tempus Capituli
 Generalis Cisterciensium expectarunt,
 cui cum Petrus Abbas, ut ceteri omnes,
 interesset, auctoritati totius Ordinis &
 præcipue S. Bernardi, quem semper sin-
 gulari veneratione coluit, non valuit ob-
 sistere. Itaque Clericis Ecclesiæ Taren-
 tasiensibus eum expetentibus traditus, &
 Archiepiscopus anno circiter millesimo

Sæcul. XII. centesimo quadragesimo secundo ordina-
A.C. 1140. tus, illi Ecclesiæ annos triginta tres præ-
 fuit.

Ecclesia Ta-
 rentasiensis.

Petrus Archiepiscopali Dignitate au-
 ctus paucissima in prioris vitæ ratione
 mutavit. Pauper erat vestitus, & si a
 quoquam comptiorem accepisset, haud
 diu sibi servatum alteri dono dabat. Pane
 furfuraceo nutriebatur & leguminibus, in
 eadem olla, in qua pro mendicis paraban-
 tur, coctis. Dolens, quod Episcopus lon-
 go cum Monachis Officio Divino non am-
 plius interesse posset, id privatim orando
 supplere satagebat, pro labore manuum
 itineribus & functionibus Episcopalibus
 fatigabatur, Sacramentum Confirmatio-
 nis non nunquam a mane usque ad vespere-
 ram conferens. Verbum Dei assidue præ-
 dicabat, aliis vero committebat, sermo-
 nes juxta regulas Rhetoricæ ornatos ha-
 bere illis, quibus deliciores erant aures,
 dum ipse simplices instruebat, consolaba-
 tur, hortabatur, peccatoresque increpa-
 bat & terrebat. Ad Episcopatum voca-
 tus invenit in Ecclesia sua Clericos, gene-
 re nobiles, sed moribus dissolutos, & Opus
 Dei negligenter facientes. Quare magna
 prudentia & industria usus, illis remotis,
 Canonicos Regulares substituit, quos eru-
 diebat, & tanquam filios regebat, cum
 ipsis in Choro, in claustro, in Capitulo
 præsens. His census sufficientes assigna-
 vit,

vi, & præterea reditus, ex quibus men-
 sa Episcopi parabatur, auxit, Decimis
 aliisque bonis Ecclesiæ ab Optimatibus ea
 usurpantibus sive metu Censurarum Ec-
 clesiasticarum incusso, sive dato pretio,
 receptis. Ecclesias suppellectile & ornatu
 necessario instruxit, & decedens in pau-
 pere regione nullum oratorium suæ Diœ-
 cesis, quod non calicem argenteum habe-
 ret, reliquit. Domos Episcopi & Clerico-
 rum suorum, ruinam minantes, ita restau-
 ravit, ut nec sæculari magnificentia ci-
 vium oculos in se raperent, nec tamen in-
 commodæ aut incolentibus injucundæ es-
 sent.

Prima Sancti Præsulis cura erant pau-
 peres & ægrotantes, ejusque Palatium in-
 digentium hospitium dici poterat, quo
 confugere toto anno licebat, maxime ve-
 ro tribus mensibus tempus messis præce-
 dentibus, quando in illis alpibus ingens
 annonæ penuria incolas premere solet.
 Diœcesim suam lustrans, sæpissime etiam
 non rogatus, misellis subveniebat; inter
 alpes iter faciens bis tunicam suam exuif-
 se, ea pauperes feminas præ frigore prope
 emorientes contexisse, & suum tantum
 cilicium cum interula sibi servasse legitur,
 spreto periculo, ne ipsemet inter glacies
 periret. In quodam itinere in eleemosy-
 nas expendit bis mille Solidos, magnam
 plane pecuniæ vim, illo ævo, quo marca

Sæcul. XII.
 A.C. 1140.

Leblanc.
 mon. p. 163.

Sæcul. XII. argenti haud plus quam solidos quadra-
 A.C. 1140. ginta conficiebat.

§. LXXIV.

*Rudolphus Patriarcha Antiochenus
 deponitur.*

Sup. lib.
 LXVIII.
 §. 47.
 Tyr. XV.
 c. II. 15.
 to. 10. Conc.
 p. 1026.
 c. 16.

Arnulphus secundo Romam profectus, Pontificis animum sollicitaturus, ut alterum Legatum mitteret, qui Rudolphum Patriarcham Antiochenum judicaret, obtinuit, quod petebat; quare Papa Albericum Episcopum Ostiensem iter in Syriam suscipere iussit. Is ubi in Orientem pervenit, Episcopos ad Concilium, ultima die Novembris (ut videtur, anni millesimi centesimi quadragesimi) (*) Antiochiæ celebrandum convocavit. Adfuere ex Provincia Hierosolymitana Guilielmus Patriarcha, Gaudentius Archiepiscopus Cæsariensis, & Anselmus Episcopus Bethlehemita. Ex provincia Tyriensi Fulcherius Archiepiscopus, in quo Legatus totam spem suam posuerat, quod esset vir magno animo, Romanæ Ecclesiæ devotus, Fulcherum comitabantur duo ex ipsis Suffraganeis Episcopi, Bernardus videlicet Sidoniensis, & Balduinus Berytensis. At Episcoporum provinciæ Antiochenæ

(*) In Actis Conciliorum ponitur annus millesimus centesimus quadragesimus secundus. Edit. Hard.